

Sygn. akt IV CSK 458/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko A. w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt V ACa 507/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje radcy prawnemu J. N. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), „przejawiającą się w naruszeniu przepisów zarówno procesowych jak i materialnych”. W takiej sytuacji skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna była wskazać, z czego wynika ta „oczywistość” wniesionego przez nią środka zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). W ramach przedsądu Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do badania zarzutów podniesionych w ramach podstaw skargi kasacyjnej, natomiast ogranicza się do oceny okoliczności przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i do ich skonfrontowania z zaskarżonym orzeczeniem i jego motywami. Powinny one jednak mieścić się w zakresie tych zarzutów, które Sąd Najwyższy objąłby rozpoznaniem w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powódki była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r.,

IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Większość uchybień zarzucanych Sądowi Apelacyjnemu przez powódkę dotyczy przebiegu i wyników postępowania dowodowego, w tym ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, gdy tymczasem nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu zostało przyznane pełnomocnikowi na podstawie § 2, § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).